

ANNEX

Carla Riestra González de Ubieta

Veritables actes d' Amor

Ja fa cinc anys que treballo als estius a Bolívia amb nens dels carrer, sense família ni sostre, que són acollits als diferents orfenats del país.

Des del mes d'abril, el meu pare viu allà. S'ha jubilat i va decidir deixar-ho tot per anar-se'n a treballar com a cooperant amb els salesians i ajudar aquests nens a trobar un lloc en les seves vides.

Doncs bé, fa temps va conèixer un nen, en Peter, a qui van haver d'amputar la cama i que feia molt temps que era al llit sense sortir de casa, ja que no podia caminar. El meu pare va aconseguir, amb l'ajuda de la nostra ONG, Soldebo, Solidaris amb el Desenvolupament Bolivià, recaptar 1.000 dòlars i comprar-li una cama ortopèdica.

El nen va sortir de casa i va començar per si sol a fer una vida normal i a assistir a l'escola, com qualsevol altre nen, fins fa unes setmanes, quan el metge li va diagnosticar un càncer d'ossos.

El meu pare va tornar a la botiga amb la cama ortopèdica sota el braç per explicar al dependent que el Peter ja no la necessitaria més. Aquell home, sensibilitzat per la història, li va tornar els 1.000 dòlars, uns diners que el meu pare va donar a la mare d'en Peter.

La mare, molt agraïda amb aquell gest, va dir al meu pare que faria servir els diners per a l'enterrament del fill, ja que a Bolívia, la major part de les famílies no s'ho poden permetre i enterren els morts en fosses comunes o, directament, els cremen.

El meu pare ha anat cada dia a l'hospital a visitar el nen i ell, amb un enorme somriure li diu "*padresito*", ja que des del primer dia es pensa que és un pare, un salesià, detall que li va fer molta gràcia al meu pare des del primer dia.

Ara està molt trist, perquè sap que d'aquí a poc temps el seu amic marxarà per sempre.

Fa una setmana que en Peter és a casa seva. Tota la família viu en una petita habitació, fosca, molt humida i sense ventilació, on el nen passa a dins les 24 hores del dia sol, ja que els pares marxen a treballar i no tornen fins a la nit.

Els seus ulls s'han apagat i aquell enorme somriure s'ha esborrat definitivament. Està ara més prim que mai i té els dies comptats.

En Peter té un petit arbre a pocs metres de la porta de la seva habitació. El meu pare li ha comprat una hamaca, que li ha posat a l'ombra d'aquell arbre perquè pugui prendre l'aire, veure la llum del dia, el cel, les postes de sol, les estrelles i la lluna en una d'aquelles nits caloroses pròpies ara de l'època.

Petits meravellosos detalls als quals sovint no donem la importància que tenen fins que els perdem per sempre...

El meu pare, un fanàtic seguidor de Jesús i fidel devot de la Verge, està convençut que en Peter és tan especial que Ell se l'emportarà aviat perquè el necessita al seu costat. Per mi, és difícil d'entendre-ho, perquè, més que res, sento impotència, tristesa i desolació ja que en penso que per què ell, si quasi no ha viscut i ho ha fet estirat en un llit gran part de la seva curta vida? Per què ell i no jo? Finalment, crec que el meu pare té raó: Ell se l'emportarà aviat perquè és molt especial, perquè senzillament és únic.

És una història real, com tantes altres, que no ens hauria de posar tristos; al contrari, penso que ens hauria de fer reflexionar a tots plegats sobre la importància dels valors, de la vida.

Ens queixem contínuament de tantes coses al llarg del dia... Donem prioritat a coses que no tenen importància i en descuidem d'altres que haurien d'ocupar un lloc primordial, com la pràctica de l'amistat, la generositat, la caritat, la gratitud, l'austeritat, entre d'altres. Aquells valors que donen un veritable sentit al que fem i ens omplen per dins i per fora. Valors que ens ajuden a afrontar la vida d'una manera més coherent, serena i reflexiva, i ens preparen per transmetre amb èxit aquests valors a la següent generació, futur d'aquest país, futur d'aquest món.

Al meu pare, la meva Llum

Carla Riestra